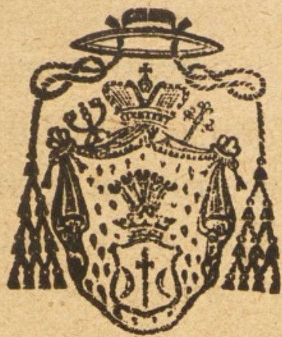

ВѢСТНИКЪ
ПЕРЕМЫСКОИ ЕПАРХІИ.

Рôкъ 1899. Выдано 15. Липня. Ч. VII.

Ч. 38.

Ч. 3770

Енцикліка св. Отца о загальнôмъ ювилею.

Indictio Universalis Jubilaei Anni Sancti Millesimi Noningentesimi.

LEO EPISCOPUS

Servus Servorum Dei

UNIVERSIS CHRISTIFIDELIBUS PRAESENTES LITTERAS INSPECTURIS SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Properante ad exitum saeculo, quod annuente Deo Nos ipsi prope totum emensi vivendo sumus, animum volentes induximus rem ex instituto maiorum decernere, quae saluti populo christiano sit, ac simul curarum Nostrarum, qualescumque in gerendo Pontificatu maximo fuerint, extremum velut vestigium ostendat. JUBILAEUM MAGNUM dicimus, iam inde antiquitus in christianos mores inductum, decessorumque Nostrorum providentia sancitum: quem tradita a patribus consuetudo A n n u m s a n c t u m appellat, tum quod solet esse caeremoniis sanctissimis comitatior, tum maxime quod castigandis moribus renovandisque ad sanctitatem animis adiumenta uberiora suppeditat. Testes Ipsi sumus quanto opere is ad salutem valuit qui postremo actus est ritu solemni, Nobis videlicet adolescentibus, Leone XII pontifice maximo: quo tempore magnum tutissimumque religioni publicae theatrum Roma praebuit. Memoria tenemus ac videre propemodum etiam nunc videmur peregrinorum frequentiam; circumeuntem templa augustissima, disposito agmine, multitudinem: viros apostolicos concionantes in publico: celeberrima Urbis loca divinis laudibus personantia: pietatis caritatisque exempla edentem in oculis omnium, magno Cardinalium comitatu, pontificem. Cuius recordatione memoriae ex temporibus iis ad ea, quae nunc sunt, mens acerbius revocatur. Earum quippe re-

rum, quas diximus, quaeque si in luce civitatis, nulla re impediente, peragantur, mire alere atque incitare pietatem popularem solent, nunc quidem, mutato Urbis statu, aut nulla facultas est, aut in alieno posita arbitrio.

Utcumque sit, fore confidimus ut salubrium consiliorum adiutor Deus voluntati huic Nostrae, quam in eius gratiam gloriamque suscepimus, cursum prosperum ac sine offensione largiatur. Quo enim spectamus, aut quid volumus? Hoc nempe unice, efficere homines, quanto plures nitendo possumus, salutis aeternae compotes, huiusque rei gratia morbis animorum ea ipsa, quae Jesus Christus in potestate Nostra esse voluit, adhibere remedia. Atque id a Nobis non modo munus apostolicum, sed ipsa ratio temporis plane videtur postulare. Non quod recte factorum laudumque christianarum sit sterile saeculum: quin imo abundant, adiuvante Deo, exempla optima, nec virtutum genus est ullum tam excelsum tamque arduum, in quo non excellere magnum numerum videamus: vim namque procreandi alendique virtutes habet christiana religio divinitus insitam, eamque inexhaustam ac perpetuam. Verum si circumspiciendo quis intuetur in partem alteram, quae tenebrae, quantus error, quam ingens multitudo in interitum ruentium sempiternum! Angimur praecipuo quodam dolore, quotiescumque venit in mentem quanta pars christianorum, sentiendi cogitandique licentia deliniti, malarum doctrinarum veneno sitienter hausto, fidei divinae in se ipsi grande munus quotidie corrumpant. Hinc christianae taedium vitae, et late fusa morum labes: hinc illa rerum, quae sensibus percipiantur, acerrima atque inexplebilis appetentia, curaeque et cogitationes omnes aversae a Deo, humi defixae. Ex quo fonte teterrimo dici vix potest quanta iam in ea ipsa, quae sunt civitatum fundamenta, pernicies influxit. Nam contumaces vulgo spiritus, motus turbidi popularium cupiditatum, caeca pericula, tragica scelera, nihil denique sunt aliud, si libet caussam introspicere, nisi quaedam de adipiscendis fruendisque rebus mortalibus exlex atque effrenata decertatio.

Ergo interest privatim et publice, admoneri homines officii sui, excitari consopita veterno pectora, atque ad studium salutis revocari quotquot in singulas prope horas discrimen temere adeunt pereundi, perdendique per socordiam aut superbiam caelestia atque immutabilia bona, ad quae sola nati sumus. Atqui huc omnino pertinet annus sacer: etenim per id tempus totum Ecclesia parens, non nisi lenitatis et misericordiae memor, omni qua potest ope studioque contendit ut in melius humana consilia referantur, et quod quisque deliquit, luat emendatrix vitae poenitentia. Hoc illa proposito, multiplicata obsecratione auctaque instantia, placare nititur violatum Dei numen, arcessere e caelo munerum divinorum copiam: lateque reclusis gratiae thesauris, qui sibi sunt ad dispensandum commissi, vocat ad spem veniae universitatem christianorum, tota in eo ut reluctantes etiam voluntates abundantia quadam amoris indulgentiaeque pervincat Quibus ex rebus quid ni expectemus fructus uberes, si Deo placet, ac tempori accomodatos?

Augent opportunitatem rei extraordinaria quaedam sollemnia de quibus iam, opinamur, satis notitia percrebuit: quae quidem sollemnia excessum undevicesimi saeculi vicesimique ortum quodam modo consecraverint. Intelligi de honoribus volumus Jesu Christo Servatori medio eo tempore ubique terrarum habendis. Hac de re excogitatum privatorum pietate consilium laudavimus libentes ac probavimus: quid enim fieri sanctius aut salutarius queat? Quae genus humanum appetat, quae diligat, quae speret, ad quae tendat, in unigenito Dei Filio sunt omnia: is enim

est salus, vita, resurrectio nostra: quem velle deserere, est velle funditus interire. Quamobrem etsi numquam silet, imo perpetua viget omnibus locis ea, quae Domino nostro Jesu Christo debetur, adoratio, laus, honos, gratiarum actio, tamen nullae gratiae nullique honores possunt esse tanti, quin longe plures ei debeantur longeque maiores. Praeterea num paucos saeculum tulit immemori ingratoque animo, qui divino servatori suo pro pietate contemptum, pro beneficiis iniurias referre consueverint? Certe ipsa ab eius legibus praeceptisque vita discrepans plurimorum argumento est flagitiosae ingratissimaeque voluntatis. Quid quod de ipsa Jesu divinitate Arianum scelus non semel renovatum nostra vidit aetas? Macti itaque animo, quotquot populari incitamentum pietati consilio isto novo pulcherrimoque praebuistis; quod tamen ita efficere oportet, nihil ut Jubilaei curriculum, nihil statuta solemnia impediat. In proxima ista catholicorum hominum significatione religionis ac fidei id quoque propositum inerit, detestari quaecumque impie dicta patratave memoria nostra sint, deque iniuriis, augustissimo Jesu Christi numini praesertim publice illatis, publice satisfacere. Nunc autem, si vera quaerimus, genus satisfactionis maxime optabile et solidum et expressum et inustum notis veritatis illud omnino est, deliquisse poenitere, et pace a Deo veniaque implorata, virtutum officia aut impensius colere aut intermissa repetere. Cui quidem rei cum tantas habeat annus sacer opportunitates, quantas initio attigimus, rursus apparet oportere atque opus esse ut populus christianus accingat se plenus animi ac spei.

Quapropter sublatis in caelum oculis, divitem in misericordia Deum enixe adprecati, ut votis inceptisque Nostris benigne annuere, ac virtute sua illustrare hominum mentes itemque permovere animos pro bonitate sua velit; romanorum Pontficum decessorum Nostrorum vestigia sequuti, de venerabilium fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium assensu, universale maximumque Jubilaeum in hac sacra Urbe a prima vespera Natalis Domini anno millesimo octingentesimo nonagesimo nono inchoandum, et ad primam vesperam Natalis Domini anno millesimo noningentesimo finiendum, auctoritate omnipotentis Dei, beatorum apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, quod gloriae divinae, animarum saluti, Ecclesiae incremento bene vertat, indicimus per has litteras et promulgamus, ac pro indicto promulgatoque haberi volumus,

Quo quidem Jubilaei anno durante, omnibus utriusque sexus Christifidelibus vere poenitentibus et confessis sacraque Communione refectis, qui beatorum Petri et Pauli, item Sancti Joannis Lateranensis et Sanctae Mariae Maioris de Urbe Basilicas semel saltem in die per viginti continuos aut interpolatos dies sive naturales sive ecclesiasticos, nimirum a primis vesperis unius diei ad intergrum subsequentis diei vespertinum crepusculum computandos, si Romae degant cives aut incolae: si vero peregre venerint, per decem saltem eiusmodi dies, devote visitaverint, et pro Ecclesiae exaltatione, haeresum extirpatione, catholicorum Principum concordia, et christiani populi salute pias ad Deum preces effuderint, plenissimam pectatorum suorum indulgentiam, remissionem et veniam misericorditer in Domino concedimus et impertimus.

Quoniamque potest usuvenire nonnullis ut ea, quae supra praeseripta sunt, exequi, etsi maxime velint, tamen aut nullo modo aut tantummodo ex parte queant, morbo scilicet aliaque caussa legitima in Urbe aut ipso in itinere prohibiti; idcirco Nos piae eorum voluntati, quantum in Domino possumus, tribuimus ut vere poe-

nitentes et confessione rite abluti et sacra communione refecti, indulgentiae et remissionis supra dictae participes perinde fiant, ac si Basilicas, quas memoravimus diebus per Nos definitis reipsa visitassent.

Quotquot igitur ubique estis, dilecti filii, quibus commodum est adesse, ad sinum Roma suum vos amanter invitat. Sed tempore sacro decet catholicum hominem, si consentaneus sibi esse velit, non aliter versari Romae, nisi fide christiana comite. Propterea posthabere nominatim oportet leviorum profanarumve rerum intempestiva spectacula, ad ea converso potius animo quae religionem pietatemque suadeant. Suadet autem imprimis, si alte consideretur, nativum ingenium Urbis, atque eius impressa divinitus effigies, nullo mortalium consilio, nulla vi mutabilis. Unam enim ex omnibus romanam urbem ad munera exceliora atque altiora humanis delegit, sibique sacravit servator humani generis Jesus Christus. Hic domicilium imperii sui non sine diuturna atque arcana praeparatione constituit: hic sedem Vicarii sui stare iussit in perpetuitate temporum: hic caelestis doctrinae lumen sancte inviolateque custodiri, atque hinc tamquam a capite augustissimoque fonte in omnes late terras propagari voluit, ita quidem ut a Christo ipso dissentiat quicumque a fide romana dissenserit. Augent sanctitudinem avita religionis monumenta, singularis templorum maiestas, principum Apostolorum sepulcra, hypogea martyrum fortissimorum. Quarum rerum omnium qui probe sciat excipere voces, sentiet profecto non tam peregrinari se in civitate aliena, quam versari in sua, ac melior, adiuvante Deo, discessurus est quam venerit.

Ut autem praesentes Litterae ad omnium fidelium notitiam facilius perveniant, volumus earum exemplis etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis ac sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eamdem prorsus adhiberi fidem, quae ipsis praesentibus haberetur, si forent exhibitae vel ostensae. Nulli ergo hominum liceat hanc paginam Nostrae indictionis, promulgationis, concessionis et voluntatis infringere, v el ei ausut emerario contraire. Si qui sautem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri et Paulia postolorum eius se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum anno Incarnationis Dominicae millesimo octingentesimo nonagesimo nono, Quinto Idus Maii, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

C. Card. ALOISI MASELLA Pro-Dat. — A Card. MACCHI

VISA

DE CURIA I. DE AQUILA E VICECOMITIBUS

Loco † Plumbi

Reg. in Secret. Brevium

I. CUGNONIUS

Anno a Nativitate Domini Millesimo octingentesimo nonagesimo nono, die undecimo Maii, festo Ascensionis Domini nostri Jesu Christi, Pontificatus Sanctissimi in Christo Patris et Domini nostri Leonis divina providentia Papae XIII anno vicesimo secundo, praesentes litteras apostolicas in atrio sacrosanctae Basilicae Vaticanae de Urbe, adstante populo, legi et solemniter publicavi.

Ego Joseph De Aquila e Vicecomitibus
Abbreviator de Curia.

Св. Отецъ, окрôмъ высше наведеной енциклики объвѣщаючой на рôкъ 1900 загальный великій Ювилей яко въ лѣто милостиве, выдавъ такожь дня 25. Мая сего року енциклику о посвященю всего рода людского Найсвят. Сердцю Господа нашого Іисуса Христа, именно теперъ на кôнци старого а передъ начатємъ нового столѣтія, заряджаючи заразомъ, щобы отвѣтнӥ богослуженя отбули ся въ дняхъ 9, 10 и 11 червня сего року.

Листъ той окружный св. Отця получивъ Еп. Ординаріятъ доперва дня 5. червня въ самъ день, коли Епископъ вже выѣхавъ на визитацію каноничну въ Епархію. Годѣ було протоє на часъ опредѣленый перекласти и выпечатати згадану енциклику св. Отця.

Енциклика тая св. Отця гласитъ:

LITTERAE ENCYCLICAE
de hominibus Sacratissimo Cordi Jesu devovendis

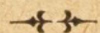
Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, Episcopis aliisque locorum ordinariis pacem et communionem cum Apostolica sede habentibus,

LEO PAPA XIII.
Venerabiles Fratres
Salutem et Apostolicam Benedictionem.

Annum Sacrum, more institutoque maiorum in hac alma Urbe proxime celebrandum, per apostolicas Litteras, ut probe nostis, nuperrime indiximus. Hodierno autem die, in spem auspiciumque peragendae sanctius religiosissimae celebritatis, auctores suasoresque sumus praeclarae cuiusdam rei, ex qua quidem, si modo omnes ex animo, si consentientibus libentibusque voluntatibus paruerint, primum quidem nomini christiano, deinde societati hominum universae fructus insignes non sine caussa expactamus eosdemque mansuros.

Probatissimam religionis formam, quae in cultu Sacratissimi Cordis Iesu versatur, sancte tueri ac maiore in lumine collocare non semel conati sumus, exemplo Decessorum Nostrorum Innocentii XII, Benedicti XIII, Clementis XIII, Pii VI eodemque no-

Енциклика
о посвященю рода людского Пресвятому Сердцю Іисусовому.

Почтєннымъ братямъ патріярхамъ, примасамъ, архіепископамъ, епископамъ и иннымъ ординар'ямъ въ мирѣ и єдынствѣ съ Апостольскимъ престоломъ остаючимъ

ЛЕВЪ ПАПА XIII.
Почтєннӥ Братя
Поздоровленє и Апостольске Благословеніе.

Нодавно заповѣлисьмо листомъ Апостольскимъ, якъ вамъ добре вѣдомо рôкъ святый, котрый по обычаю и постановѣ предкôвъ въ тôмъ преславнôмъ городѣ незадовго буде обходитись. Нынѣ же надѣючи ся и бажаючи, щобы съ бôльшою побожностію ôтбуло ся се святе торжество, заряджуємъ и поручаємъ рѣчь возвышенои ваги, зъ котрои, коли лишь всѣ съ охотою и згôдно єй будутъ повиновати ся, ожидаємъ знаменитыхъ и тревалыхъ плодôвъ, передъ всємъ для христіяньства а послѣ и для цѣлои суспôльности людскои.

Неразъ уже усиловалисьмо плекати и чимъ разъ бôльше возвысшати сей досвѣдомъ ствердженый родъ богослуженя, основуючій ся на почитаню Святѣйшого Сердця Іисусового послѣдуючи въ тôмъ предшественникамъ нашимъ Іннокентію XII. Вене-

mine VII ac IX: idque maxime per Decretum egimus die die XXVIII Iunii mensis an. MDCCCLXXXIX datum, quo scilicet Festum eo titulo ad ritum primae classis eveximus. Nunc vero luculentior quaedam obsequii forma obversatur animo, quae scilicet honorum omnium, quotquot Sacratissimo Cordi haberi consueverunt, velut absolutio perfectioque sit: eamque Iesu Christo Redemptori pergratam fore confidimus. Quamquam haec, de qua loquimur, haud sane nunc primum mota res est. Etenim abhinc quinque ferme lustris, cum saecularia solemnia imminerent iterum instauranda postea quam mandatum de cultu divini Cordis propagando beata Margarita Maria de Alacoque divinitus acceperat, libelli suplices non a privatis tantummodo, sed etiam ab Episcopis ad Pium IX in id undique missi complures, ut communitatem generis humani devovere augustissimo Cordi Iesu vellet. Differri placuit rem, quo decerneretur maturius: interim devovendi sese singillatim civitatibus data facultas volentibus, praescriptaque devotionis formula. Novis nunc accedentibus causis, maturitatem venisse rei perficiendae iudicamus.

Atque amplissimum istud maximumque obsequii et pietatis testimonium omnino convenit Iesu Christo quia ipse princeps est ac dominus summus. Videlicet imperium eius non est tantummodo in gentes catholici nominis, aut in eos solum, qui sacro baptismate rite abluti, utique ad Ecclesiam, si spectetur ius, pertinent, quamvis vel error opinionum devios agat, vel dissensio a caritate seiungat: sed complectitur etiam quotquot numerantur christianae fidei expertes, ita ut verissime in potestate Iesu Christi sit

диктови XIII. Клименту XIII, Пієви VI. и его именникамъ Пію VII. и IX. Здѣлали мы тоє уже декретомъ зъ дня 28. червня 1889 года, котрымъ торжество се пôднесли мы до ряду праздникôвъ первои клясы. Теперъ же на гадцѣ маємъ величавѣйшій родъ чести, якій бувъ бы мовь то усовершенємъ всякои почести, ôтдаванои Святѣйшому Сердцю, а надѣємъ ся, що буде она пріятна Іисусу Христу Спасителю нашому. А не єсть то воистину рѣчь нова, о котрôй говоримо. Бо коли надходила двусотна рôчниця, часу, коли Господь Богъ поручивъ блаженнôй Маргаритѣ Маріи Алякокве (Alacoque) розпростриняти честь Божеского Сердця, уже тогды, майже передъ 25 лѣтами, зъ повсюду не лишь лиця приватнй но и епископы засылали до Пія IX. численнй прошеня, щобы цѣлый родъ людскій Святѣйшому Сердцю посвятити зволивъ. Но тогды узнано отвѣтнымъ справу отсрочити, щобы постанова запала послѣ зрѣлои розваги; тымъ часомъ однакже, каждôй суспôльности зъокрема, котра сего желала, дано позволенє посвященя ся и приписано форму сего посвященя. Теперь, коли новй зайшли причины, судимо, що наспѣвъ часъ отвѣтный щобы дѣло се довершити.

Такъ затôмъ найвысше се и найбôльше изъявленє поклоненя и чести пôдъ всякимъ оглядомъ приналежитъ Іисусу Христу позаякъ єсть Ôнъ найвысшимъ Царемъ и Господемъ. Власть Єго обнимає именно не лишь народы католицки або ино тыхъ, котрй святымъ крещеніємъ обмытй, по закону до Церкви належатъ, хочь блудными мнѣнями зведенй суть на бездорожа, будь то незгодою ôтлученй ôтъ любви, — но обнимає такожь всѣхъ, що позбавленй суть вѣры христіяньскои, такъ що дѣйстно, весь родъ людскій

universitas generis humani. Nam qui Dei Patris Unigenitus est, eamdemque habet cum ipso substantiam, *splendor gloriae et figura substantiae eius*[1], huic omnia cum Patre communia esse necesse est, proptereaque quoque rerum omnium summum imperium. Ob eam rem Dei Filius de se ipse apud Prophetam, *Ego autem*, effatur, *constitutus sum rex super Sion montem sanctum eius. — Dominus dixit ad me: Filius meus es tu, ego hodie genui te. Postula a me, et dabo Tibi gentes hereditatem tuam et possessionem tuam terminos terrae*[2]. Quibus declarat, se potestatem a Deo accepisse cum in omnem Ecclesiam quae per Sion montem intelligitur, tum in reliquum terrarum orbem, qua eius late termini proferuntur. Quo autem summa ista potestas fundamento nitatur, satis illa docent, *Filius meus es tu*. Hoc enim ipso quod omnium Regis est Filius, universae potestatis est heres: ex quo illa, *dabo Tibi gentes hereditatem tuam*. Quorum sunt ea similia, quae habet Paulus apostolus: *Quem constituit heredem universorum*[3].

Illud autem considerandum maxime quid affirmaverit de imperio suo Iesus Christus non iam per apostolos aut prophetas, sed suis ipse verbis. Quaerenti enim romano Praesidi: *ergo rex es tu?* sine ulla dubitatione respondit: *tu dicis quia rex sum ego*[4]. Atque huius magnitudinem potestatis et infinitatem regni illa ad Apostolos apertius confirmant: *Data est mihi omnis potestas in caelo et in terra*[5]. Si Christo data potesta somnis, ne-

єсть пôдъ властію Іисуса Христа. Ôнъ бо, Єдынородный Сынъ Бога Отця, Єдыносущный Отцу, „**Иже сый сіяніе славы и ôбразъ ипостаси Єгò**“ (Євр. I. 3) довженъ мати все вспôльне съ Отцемъ, протоє и найвысше надъ всѣми владѣніє. Протоє Сынъ Божій о собѣ мовитъ такъ у Пророка: „**Азъ же поставленъ есмь Царь отъ него надъ Сіономъ, горою святою Єгò. — Господь рече къ мнѣ: Сынъ мой еси Ты, азъ днесь родихъ тя. Проси отъ мене, и дамъ ти языки достояніе твое, и одержаніе твое концы земли**“ (Псал. 2). Тыми словами опредѣляє, що одержавъ ôтъ Бога, власть и надъ цѣлою Церквою, котру належитъ розумѣти пôдъ горою Сіонъ, и надъ прочимъ обшаромъ земскимъ якъ далеко єго границѣ сягаютъ. На якой же основѣ опирає ся тая найвысша власть, учатъ досадно слова: „**Сынъ мой еси ты**“. Коли бо єсть сыномъ Царя всѣхъ, тымъ самымъ єсть Ôнъ наслѣдникомъ всякои власти, а протоє сказано Єму: „**дамъ ты языки** (поганъ) **достояніе твое**“. Подôбно говоритъ и Апостолъ Павелъ о Христѣ, що Єго Богъ Отецъ „**положи наслѣдника всѣмъ**“ (Євр. I. 2).

Найбôльше однакъ на се увагу звернути належитъ що сказавъ Іисусъ Христосъ о царствованю своємъ уже не устами Апостолôвъ або Пророкôвъ, но власными своими словами. На вопросъ Римского Намѣстника: „**убо Царь ли еси ты**“ безъ ваганя ôтповѣвъ: „**ты глаголеши, яко царь есмь азъ**“ (Іоан. XVIII. 37). Величнôсть тои власти и безконечнôсть царствованя того еще выразнѣйше стверджаютъ слова до Апостолôвъ выреченû: „**Даде ми ся всяка власть на небеси и на земли**“

[1]) Hebr I, 3. [2]) Ps. II. [3]) Heb. I, 2. [4]) Ioan. XVIII, 37. [5]) Matt. XXVIII. 18.

cessario consequitur, imperium eius summum esse oportere, absolutum, arbitrio nulius obnoxium, nihil ut ei sit nec par nec simile: cumque data sit in caelo et in terra! debet sibi habere caelum terrasque parentia. Re autem vera ius istud singulare sibique proprium exercuit, iussis nimirum Apostolis evulgare doctrinam suam, congregare homines in unum corpus Ecclesiae per lavacrum salutis, leges denique imponere, quas recusare sine salutis sempiternae discrimine nemo posset.

Neque tamen sunt in hoc omnia. Imperat Christus non iure tantum nativo, quippe Dei Unigenitus, sed etiam quaesito. Ipse enim eripuit nos de potestate tenebrarum[1], idemque dedit redemptionem semetipsum pro omnibus[2]. Ei ergo facti sunt populus acquisitionis[3] non solum et catholici et quotquot christianum baptisma rite acceperе, sed homines singuli et universi. Quam in rem apte Augustinus quaeritis, inquit, quid emerit? Videte quid dederit, et invenietis quid emerit. Sanguis Christi pretium est. Tanti quid valet? quid, nisi totus mundus? quid, nisi omnes gentes? Pro toto dedit, quantum dedit[4].

Cur autem ipsi infideles potestate dominatuque Iesu Christi teneantur, caussam sanctus Thomas rationemque, edisserendo, docet. Cum enim de iudiciali eius potestate quaesisset, num ad homines porrigatur universos, affirmassetque, iudiciaria potestas consequitur po-

(Мат. XXVIII. 18). Єсли прото Христу дана єсть всяка власть, слѣдує зъ сего, що володарство єго мусить бути найвысшимъ, необмеженымъ, нічиєй воли не пôдлягаючимъ. такъ що не має собѣ рôвного ани подôбного; а коли власть тая дана му єсть „на небеси и на земли“, небо и земля довжнû му пôдлягати. И дѣйстно, право тоє, выключно єму прислугуюче, выконувавъ, приказуючи Апостоламъ голосити науку єго, сполучити людей въ одно тѣло Церкви черезъ купѣль спасенія (крещеніє), надавати имъ такожь уставы, якимъ противитъ ся безъ небезпеченьства утрати вѣчного блаженьства никому не вôльно.

Но не конецъ на тôмъ. Царствує Христосъ не лишь зъ права собѣ вродженого, яко Єдынородный Сынъ Божій, но такожь зъ права набутого. Ôнъ бо „избáви нáсъ ѿтъ влáсти тéмныѧ“ (Кол. I. 13) и „дáвый себé избавлéніе за всѣхъ“ (I. Тімот. II. 6). Сталисьмо ся протоє Єго „рóдъ избрáнъ“ не сами католики лишь и тіи що крещеніє христіяньске законно получили, но всѣ люде вспôльно и кождый человѣкъ зъ окрема. Досадно выразивъ се св. Августинъ мовячи: „пытаєтесь що купивъ? Спогляньте на тоє що давъ а довѣдаєте ся що купивъ. Заплатою єсть кровь Христова. Той цѣнѣ що зрôвнается, якъ не цѣлый свѣтъ? що єсли не всѣ народы? Давъ се за цѣлый свѣтъ, що давъ“. (Трактатъ 120 in Joan).

Но по якôй причинѣ навѣть невѣрнû остаютъ пôдъ властію и панованємъ Іисуса Христа, поводъ сего и основу высказує святый Тома. Коли бо поставивъ вопросъ чи власть судейска Іисуса Христа розтягає ся на всѣхъ людей и коли ствердивъ що власть судейска выплывае изъ власти

[1]) Coloss. I, 13. [2]) I. Tim. II, 6. [3]) I. Petr. II, 9. [4]) Tract. 120 in Ioan.

testatem regiam, plane concludit: Christo omnia sunt subiecta quantum ad potestatem, etsi nondum sunt ei subiecta quantum ad executionem potestatis[1]. Quae Christi potestas et imperium in homines exercetur per veritatem, per iustitiam maxime per caritatem.

Verum ad istud potestatis dominationisque suae fundamentum duplex benigne ipse sinit ut accedat a nobis, si libet, devotio voluntaria. Porro Iesus Christus, Deus idem ac Redemptor, omnium est rerum cumulata perfectaque possessione locuples: nos autem adeo inopes atque egentes ut, quo eum munerari liceat, de nostro quidem suppetat nihil. Sed tamen pro summa bonitate et caritate sua minime recusat quin sibi, quod suum est, perinde demus, addicamus, ac iuris nostri foret: nec solum non recusat, sed expetit ac rogat: Fili praebe cor tuum mihi. Ergo gratificari illi utique possumus voluntate atque affectione animi. Nam ipsi devovendo nos, non modo et agnoscimus et accipimus imperium eius aperte ac libenter: sed re ipsa testamur, si nostrum id esset quod dono damus, summa nos voluntate daturos; ac petere ab eo ut id ipsum, etsi plane suum, tamen accipere a nobis ne gravetur. Haec vis rei est, de qua agimus, haec Nostris subiecta verbis sententia. — Quoniamque inest in Sacro Corde symbolum atque expressa imago infinitae Iesu Christi caritatis, quae movet ipsa nos ad amandum mutuo, ideo consentaneum est dicare se Cordi eius augustissimo: quod tamen nihil est aliud quam dedere atque obligare se Iesu Christo, quia quidquid honoris obsequii, pietatis divino

царской, рѣшучо заключає. „Єсли о право володѣнія розходится, все єсть Христу пôддане, — если о выконуванє власти, то доселѣ еще не все єй пôддає ся“. (2 a. p. q. 59. a. 4.) А власть свою и панованє Христосъ выконує черезъ правду, черезъ справедливôсть, а найбôльше черезъ любовь.

Онъ самъ однакожь ласкаво дозваляє, щобы до сеи подвôйнои основы власти и пановання Єго додали мы охотно добровôльне пôдданє ся. А вжежь Іисусъ Христосъ, Богъ и Спаситель нашь, богатый єсть совершенымъ посѣданємъ всѣхъ рѣчей, — мы же такъ єсмо убогими и нужденными, що ничь не маємъ своєго, щобысьмо єму жертвовати могли. Однакже Онъ, по невысказаной благости и человѣколюбію своєму не забороняє, щобы мы тоє що Єго єсть, такъ Єму отдавали, будьто-бы була власнôсть наша; не лишь не забороняє намъ, но паче жадає и взыває: „Сыне дажд ми сердце твое“. Можемъ протоє складати му жертву зъ волѣ и любви.

Позаякъ Єму посвящаючися, не тôлько узнаємъ охотно и явно володѣнє Єго надъ нами и призволяємъ на тоєжь; но зверхъ того дѣйстно стверджаємъ що, коли бы тоє що даємо, до насъ належало, отдали бы мы найохотнѣйше; теперь же просимъ, а щобы и се, що въ цѣлости Єго єсть, не тяживъ собѣ приняти ôтъ насъ. Таке єсть значенє рѣчи о котрôй мовимо, и такъ розумѣти належить слова нашѣ. А позаякъ Святѣйше Серце єсть символомъ и вѣрнымъ образомъ безконечнои любви Іисуса Христа, котра вже сама побуджає насъ до любви Єго взаимнои, протоє совсѣмъ отвѣтно єсть, щобы посвящати себе Святѣйшому Сердцю Єго; а вжежь

[1]) 3a p. q. 59, a. 4.

Cordi tribuitur, vere et proprie Christo tribuitur ipsi.

Itaque ad istiusmodi devotionem voluntate suscipiendam excitamus cohortamurque quodquod divinissimum Cor et noscant et diligant: ac valde velimus, eodem id singulos die efficere, ut tot millium idem voventium animorum significationes uno omnes tempore ad caeli templa perveliantur. Verum numne elabi animo patiemur innumerabiles alios, quibus christiana veritas nondum affulsit? Atqui eius persona geritur a Nobis, qui venit salvum facere quod perierat, quique totius humani generis saluti addixit sanguinem suum. Propterea eos ipsos qui in umbra mortis sedent, quemadmodum excitare ad eam, quae vere vita est, assidue studemus, Christi nuntiis in omnes partes ad erudiendum dimissis, ita nunc, eorum miserati vicem, Sacratissimo Cordi Iesu commendamus maiorem in modum et, quantum in Nobis est, dedicamus. — Qua ratione haec, quam cunctis suademus cunctis est profutura devotio. Hoc enim facto, in quibus est Iesu Christi cognitio et amor, ii facile sentient sibi fidem amoremque crescere. Qui, Christo cognito, praecepta tamen eius legemque negligunt, iis fas erit e Sacro Corde flammam caritatis arripere. Iis demum longe miseris, qui caeca superstitione conflictantur, caeleste auxilium uno omnes animo flagitabimus, ut eos Iesus Christus, sicut iam sibi habet subiectos secundum potestatem, subiiciat aliquando secundum executionem potestatis, neque solum in futuro

не єсть се ничого инного, лишь посвященє себе Іисусу Христови, такъ якъ всяка честь, послухъ и поклонъ, яки ôтдаємъ Божеському Сердцу, отдаємъ въ дѣйстности и властиво самому Христу.

До сповненя такого то акту побожности, и сповненя добровôльного, взываємъ и заохочуємъ всѣхъ, котрй Божеске Сердце знаютъ и любовію обнимаютъ; и горячо желали бы мы щобы всѣ тогожь самого дня тоє здѣлали, а щобы высказы тыхъ чувствъ якй слюбуютъ такъ многй тысячи народôвъ, рôвночасно прошибнули звôдъ небесный. — Но чи можемъ мы поминути тыхъ, що имъ свѣтло христіяньскои правды еще не засіяло? А вжежь справуємъ заступничество Того, що прійшовъ спасти погибшихъ и за спасеніє всего рода людского пролявъ кровь свою. Якъ протоє стараємъ ся усильно тыхъ, що сидятъ во тмѣ и сѣни смертной, до правдивого живота покликати, высылаючи на всѣ стороны свѣта посланникôвъ Христовыхъ щобы ихъ просвѣщали; такъ нинѣ сочувствуючи судьбѣ ихъ поручаємъ ихъ горячѣйше и жертвуємъ, на скôлько се одъ насъ залежитъ, Святѣйшому Сердцю. — Такимъ чиномъ тоє жертвованє, до котрого заохочуємъ всѣхъ, всѣмъ принесе пожитокъ. Въ той способъ и тй, що знаютъ и люблятъ Іисуса Христа навѣрно почувствуютъ въ собѣ збôльшенє вѣры и любови, — а такожь и тй, що пôзнавши Христа, занедбуютъ Єго заповѣди, изъ святѣйшого Сердця зможутъ перенятися жаромъ Єго любови. А за тыхъ врештѣ найнещасливѣйшихъ, що замотанй суть въ слѣпôмъ суєвѣрію, єдинимъ сердцемъ и духомъ молитись будемъ о помôчь небесну, щобы Іисусъ Христосъ, ко-

saeculo, quando de omnibus voluntatem suam implebit, quosdam quidem salvando, quosdam puniendo[1], sed in hac etiam vita mortali, fidem scilicet ac sanctitatem impertiendo; quibus illi virtutibus colere Deum queant, uti par est, et ad sempiternam in caelo felicitatem contendere.

Cuiusmodi dedicatio spem quoque civitatibus affert rerum meliorum, cum vincula instaurare aut firmius possit adstringere, quae res publicas natura jungunt Deo. — Novissimis hisce temporibus id maxime actum, ut Ecclesiam inter ac rem civilem quasi murus intersit. In constitutione atque administratione civitatum pro nihilo habetur sacri divinique iuris auctoritas, eo proposito ut communis vitae consuetudinem nulla vis religionis attingat. Quod huc ferme recidit, Christi fidem de medio tollere, ipsumque, si fieri posset, terris exigere Deum. Tanta insolentia elatis animis, quid mirum quod humana gens pleraque in eam inciderit rerum perturbationem iisque iactetur fluctibus, qui metu et periculo vacuum sinant esse neminem? Certissima incolumitatis publicae firmamenta dilabi necesse est, religione posthabita. Poenas autem Deus de perduellibus iustas meritasque sumpturus, traditit eos suae ipsorum libidini, ut serviant cupiditatibus ac sese ipsi nimia libertate conficiant.

Hinc vis illa malorum quae iamdiu insident, quaeque vehementer po-

трому пôддани суть они на основѣ Єго „права володарства“, щобы запанувавъ надъ ними „на основѣ выконуваня власти“, а то не лише „въ будущой жизни, въ котрой волю свою довершитъ надъ всѣми, однихъ спасаючи, другихъ осуджаючи“, (св. Тома 3 a. p. q. 59. a. 4.), но также и въ симъ дочаснôмъ житю, удѣляючи имъ вѣры и святости, а щобы честно тами тыми могли Бога почитати яко достоитъ и вѣчноє въ небѣ блаженьство наслѣдити.

Посвящене того рода мірскимъ также суспôльностямъ дає надѣю лучшои долѣ; позаякъ оно може привернути або взмôцнити узлы, якими справы публичнû зъ природы рѣчи съ Богомъ суть злученû. — Въ новѣйшихъ часахъ на се найбôльше звернено уваги, щобы Церковь отъ мірскои суспôльности мовъ-бы муромъ отгородити. Въ устрою и управѣ державъ за нищо не стоитъ повага закона Божого и церковного и до того стремить ся, щобы влѣянє религіи зовсѣмъ не дотыкало относинъ житья щоденного. Значить се тôлько, що усунути вѣру Христову и о скôлько бути може, самого Бога выгнати зо свѣта. Во виду сего зухвалого бунту, щожь дивного, що множество людей въ таке попало замѣшанє и такими кидане єсть бурями, що никто не може остатися безъ боязни и небезпеченьства? Легковаженє религіи нищить найпевнѣйшу основу публичнои безпеки. Богъ караючи справедливо тыхъ, що єму проневѣрюютъ ся, полишає имъ власну ихъ волю, а щобы служили злымъ похотямъ и злоупотребленємъ свободы самû собѣ готовили загладу.

Зъ отси тая сила злого котре отъ довшого часу гнѣздитъ ся, и усиль-

[1]) S. Thom. l. c.

stulant, ut unius auxilium exquiratur, cuius virtute depellantur. Quisnam autem ille sit, praeter Iesum Christum Unigenitum Dei? Neque enim aliud nomen est sub caelo datum hominibus, in quo oporteat nos salvos fieri[1]. Ad illum ergo confugiendum, qui est via, veritas et vita. Erratum est: redeundum in viam: obductae mentibus tenebrae: discutienda caligo luce veritatis: mors occupavit: apprehendenda vita. Tum denique licebit sanari tot vulnera, tum ius omne in pristinae auctoritatis spem revirescet, et restituentur ornamenta pacis, atque excident gladii fluentque arma de manibus, cum Christi imperium omnes accipient libentes eique parebunt, atque omnis lingua confitebitur quia Dominus Iesus Christus in gloria est Dei Patris[2].

Cum Ecclesia per proxima originibus tempora caesareo iugo premeretur, conspecta sublime adolescent imperatori crux, amplissimae victoriae quae mox est consecuta, auspex simul atque effectrix. En alterum hodie oblatum oculis auspicatissimum divinissimumque signum: videlicet Cor Jesu sacratissimum superimposita cruce, splendidissimo candore inter flammas elucens. In eo omnes collocandae spes: ex eo hominum petenda atque expectanda salus.

Denique, id quod praeterire silentio nolumus, illa quoque caussa, privatim quidem Nostra, sed satis iusta et gravis, ad rem suscipiendam impulit, quod bonorum omnium auctor Deus Nos haud ita pridem, periculoso depulso morbo, conservavit. Cuius

[1]) Act. IV, 12. [2]) Phil. II, 11.

но домагає ся шукати ратунку у Того котрый крѣпостію своєю зможе оноє поконати. Ктожь се такій єсть, если не Іисусъ Христосъ, Єдинородный Сынъ Божій? „Нѣсть бо иного имене подъ небесемъ даннаго во человѣцѣхъ, о немже подобаетъ спасти ся намъ“. (Дѣян. IV. 12.) До Него протоє прибѣгати потреба, котрый єсть путь, истина и животъ. Заблудилисьмо; вернѣмъ на добру дорогу. Туманами помрачились умы; свѣтломъ вѣры розъяснити ихъ належитъ. Запановали смерть; имаймось житя. Тогды доперва загоять ся раны и отжіє всяке право и яко надѣятись треба, давне отзыскає значѣнє, и зацвите благословеніє супокою и зъ рукъ выпадутъ мечѣ и утихомирится всяка борба! Стане ся тоє, коли всѣ щиро пôйдутъ пôдъ скипетръ Христа Владики и Єму повиноватись будутъ „и всякъ языкъ исповѣсть, яко Господь Іисусъ Христосъ въ славу Бога Отца“. (Филип. II. 11.)

Коли Церковъ въ нащадѣ своєго существованя угиналась пôдъ ярмомъ Кесарôвъ, молоденькому цѣсареви явило ся зъ высше знамя креста, що заповѣло єму и довершило незадовго послѣдовавшу свѣтлу побѣду. Се передъ очима нашими стає нинѣ друге знамя, нехибну вѣщуюче побѣду, знамя воистину Боже: Святѣйше Сердце Іисуса; надъ нимъ заритъ ся крестъ, а цѣле Оно дрожитъ яркимъ свѣтломъ и жаромъ поломеня горитъ. Въ нимъ цѣлу надѣю полагати належитъ; отъ него спасенія намъ молити и ожидати.

Въ кôнци, чого замовчати не хочемъ, єсть и друга чисто Наша лична, но справедлива и важна причина, що Насъ зневолила до нынѣшного зарядженя, а причина тая въ тôмъ, що Богъ датель всякого блага, отдаливши небезпечну болѣзнь, заховавъ Насъ

tanti beneficii, auctis nunc per Nos Sacratissimo Cordi honoribus, et memoriam publice extare volumus et gratiam.

Itaque edicimus ut diebus nono, decimo, undecimo proximi mensis Junii, in suo cuiusque urbis atque oppidi templo principe statae supplicationes fiant, perque singulos eos dies ad ceteras preces Litaniae Sanctissimi Cordis adiiciantur auctoritate Nostra probatae: postremo autem die formula Consecrationis recitetur: quam vobis formulam, Venerabiles Fratres, una cum his litteris mittimus.

Divinorum munerum auspicem benevolentiaeque Nostrae testem vobis et clero populoque, cui praeestis, apostolicam benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Santum Petrum die XXV Maii An. MDCCCLXXXXIX, Pontificatus Nostri vicesimo secundo.

LEO PP. XIII.

AD SACRATISSIMUM COR JESU

Formula Consecrationis Recitanda.

Jesu dulcissime, Redemptor humani generis, respice nos ad altare tuum humillime provolutos. Tui sumus, tui esse volumus; quo autem Tibi coniuncti firmius esse possimus, en hodie Sacratissimo Cordi tuo se quisque nostrum sponte dedicat. — Te quidem multi novere numquam: Te, spretis mandatis tuis, multi repudiarunt. Miserere utrorumque, benignissime Jesu: atque ad sanctum Cor tuum rape universos. Rex esto, Domine, nec fidelium tantum qui nullo tempore discessere a te, sed etiam prodigorum fi-

при житю. Хочемъ протоє причинити чести Святѣйшому Сердцю въ подяку и явну памятку такъ великои ласки.

Постановляємъ прото щобы девятого, десятого и одинадсятого дня будущого мѣсяця червня, отбули ся въ головной церкви кождого мѣста и мѣсточка богослуженя и въ кождôмъ зъ тыхъ дней додавано до другихъ молитовъ Літанію до Святѣйшого Сердця недавно повагою Нашою одобрену. Послѣдного же дня належитъ отмовити актъ пожертвованя пôсля формы, яку Вамъ Почтенні Братя, вразъ съ нинѣшнымъ Листомъ пересылаємъ.

Яко задатокъ ласки Божои и на доказъ нашои жичливости пересылаємъ Вамъ, Духовеньству и народови, котрому предстоите, любезне Апостольске благословеніє.

Дано въ Римѣ у св. Петра дня 25. Мая 1899 а 22. года нашого Понтификату.

ЛЕВЪ Папа XIII.

КО ПРЕСВЯТОМУ СЕРДЦУ ІИСУСОВОМУ

формула посвященя, котру належить отмавляти

Іисꙋсе сладчайшій, Искꙋпителю рóда человѣческагѡ, прізри на ны́ предъ престóломъ Твоимъ смиреннѣйше простéртыѧ. Твои есмы́, Твои бы́ти хощемъ; но да пáче соединéни Тебѣ бы́ти возмóжемъ, се днéсь кíйждо нáсъ посвѧщаетъ себé доброохóтно Свѧтѣйшемꙋ Твоемꙋ́ Сéрдцꙋ. — Тебé ѹ҆́бо мнóзи невѣдѣша никогдáже; отъ Тебé, презрѣвше зáповѣди Твоѧ́, мнóзи отстꙋпиша. Помилꙋй сіѧ̀ и ѻ҆ныѧ, Всещéдрый Іисꙋсе; и ко свѧтóмꙋ Твоемꙋ Сéрдцꙋ восхити всѧ. Цáрь бꙋ́ди Гóсподи, не тóкмо вѣрнымъ, никогдáже отстꙋ́пльшимъ отъ Тебé, но тáкожде блꙋ́днымъ сынóмъ, остáвльшимъ Тебé:

liorum qui Te reliquerunt: fac hos, ut domum paternam cito repetant, ne miseria et fame pereant. Rex esto eorum, quos aut opinionum error deceptos habet, aut discordia seperatos, eosque ad portum veritatis atque ad unitatem fidei revoca, ut brevi fiat unum ovile et unus pastor. Rex esto denique eorum omnium, qui in vetere gentium superstitione versantur, eosque e tenebris vindicare ne renuas in Dei lumen et regnum. Largire, Domine, Ecclesiae tuae securam cum incolumitate libertatem; largire cunctis gentibus tranquillitatem ordinis: perfice, ut ab utroque terrae vertice una resonet vox: Sit laus divino Cordi, per quod nobis parta salus: ipsi gloria et honor in saecula: amen.

сотвори да въ домъ отеческъ скоро возвратѧтъ сѧ, да не нꙋждею и гладомъ погибнꙋтъ. Царь бꙋди тѣмъ, ꙗже заблꙋжденіе мнѣній прельщенныѧ ймать, или распрѧ раздѣленныѧ, и тыѧже ко пристаницꙋ йстины и ко единствꙋ вѣры возврати, да скоро бꙋдетъ едино стадо и единъ пастырь, Царь бꙋди вконецъ всѣмъ тѣмъ, йже въ древнѣмъ сꙋевѣріи ѧзычества пребываютъ. и тыѧ отъ тьмы изъѧти и во свѣтъ и царствіе Божіе привести да не отречешисѧ. Подаждь Господи, Церкви Твоей безмѧтежнꙋ со благоденьствіемъ свободꙋ; подаждь всѣмъ ѧзыкомъ безмолвіе благостроенія; содѣлай, да отъ обою верхꙋ землй единъ звенитъ гласъ: Хвала бꙋди божественномꙋ Сердцꙋ, ймже стѧжахомъ спасеніе; Томꙋ слава и честь во вѣки аминь.

На основѣ наведенои енциклики Святѣйшого Отця поручає ся Всч. Духовеньству, щобы заразъ по одержаню сего розпорядженя въ найблысшу Недѣлю заповѣли вѣрнымъ, що въ слѣдуючу Недѣлю и двохъ попереджаючихъ дняхъ ôтправлене буде торжественне богослужене въ честь Найсв. Серця Iисуса Христа. Въ пятницю и суботу, попереджаючи назначену недѣлю, має бути чи по Службѣ Божôй чи по вечерни ôтправленый Акафистъ до Iисуса Сладчайшого, а також суплікація съ благословеніемъ Найсв. Тайнами; въ мѣстцевостяхъ, въ котрыхъ бы народъ не досыть численно на тіи богослуженя зôбравъ ся, ôтслужатъ Всч. оо. Душпастырѣ лише акафистъ до Iисуса Сладчайшого по Службѣ Божой. Въ недѣлю же заповѣджену належитъ ôтправити торжественну Службу Божу съ выставленемъ Найсв. Тайнъ, вмѣсто проповѣдати ôтчитати повысшу енцикліку и пояснити значене того посвященя ся Найсв. Сердцю I. Христа, позаамвонной молитвѣ наступитъ процесія, суплікація, по суплікаціи має ся ôтмовити колѣноприклонно молитву, приписану посвященя Найсв. Сердцю I. Христа, и удѣлити благословеніє Найсв. Тайнами.

Отъ Еп. Ординаріята

Перемышль, дня 7. Липня 1899.

Константинъ,
Епископъ.

О. Iоаннъ Войтовичь
прв. канцлеръ.

Зъ печатнѣ Н. Джулыньского въ Перемышли.